

BOLSJEVIK 2 - 83

LANDSMÖTE — DEBATT

INNHOLD:	SIDE
Leder.....	3
Om sosialisme.....	4
Søk yrkesskolen.....	6
Stolt av historia?.....	8
Historieresolusjonen.....	11
Rød Ungdom - for hvem?.....	15
Kunnskapsteori.....	21
Hva er reformisme?.....	23
Om pugg, tjukke bøker og en innledning.....	25
Konkret forslag til skoleprogrammet.....	29
Skoleprogrammet.....	31
Om forslaget til skoleprogram.....	35
Hør bedre etter-.....	41
Sommerleir - 83.....	44

Leder

"Blekka" som du no held i handa er Raud Ungdoms interne medlemsblad. Altså eit blad som burde gje eit verkeleg bilde av Raud Ungdoms indre og ytre liv, og fungere som eit formidlingsorgan fra grunnplanet til ledelsen og omvendt. Eg ser det slik at ei oppfylgjing av desse prinsippa vil styrkje Raud Ungdom, sikre demokratiet og føre til ein meir samansveisa organisasjon.

KORLEIS ER DET I DAG?

Dersom du les igjennom t.d. dei siste fire eksemplara av BV vil ein, meiner eg, leggje merke til ein viss tendens. I hovudsak er innhaldet eit produkt av ledelsen, debattar mellom folk i ledelsen og vedtak, beskjeder fra ledelsen. Viktige debattar, vedtak?, javisst, men likevel ei klar slagside. Fylgjene av ei slik slagside kan vera mange.

T.d. ei feilaktig oppfatning i ledelsen eller blandt medlemmane om kva som er viktigaste motseiingar i politikken, organisasjonen osv. Vidare kan dette føre til, eller forsterke, sekteriske idear, organisasjonen blir framandgjort for ein-skilde medlemmar og lag. Og kvar køyrer sitt eige løp. Korleis situasjonen verkeleg er, er eg usikker på, men at dette er ting som vi kan sikre oss mot, trur eg bestemt på.

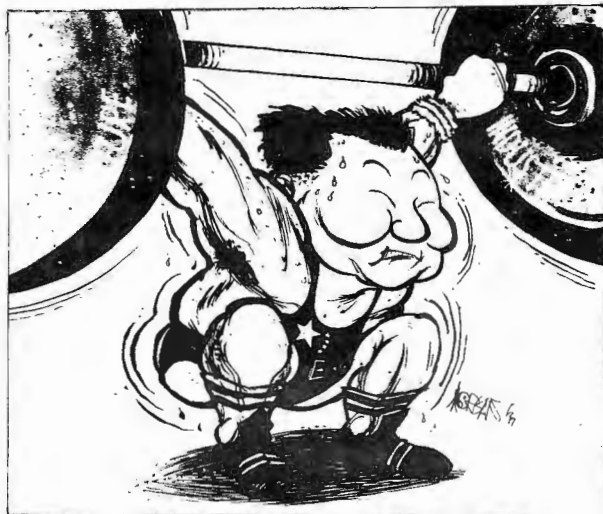
KORLEIS BRUKE BV?

Meir stoff må komme frå medlemmane, så som innlegg om viktige diskusjonar i laga, DS osv. Har de halde opne møte, bra dårlige erfaringar? Vedtak gjort om aktuelle politiske hendingar, har laga fram- eller tilbakegang? Dette er såpass viktig at ansvarlige i laga tar grep om dette.

Hovedproblemet for oss som jobbar med BV, er ikkje arbeidsbyrden, men mangel på stoff. Hjelp oss å lage eit godt blad, skriv innlegg, lagsstyret formidlar stoff vha. internadressa.

Red.

OM SOSIALISME

Sakspapiret om sosialisme varmet godt. Jeg støtter fullt ut opp om pkt 31 i at politisk kamp er det viktigste midlet for å holde byråkratiet i skinnet . Den albanske propagandaen har en festlig tegning av Arbeideren som setter byrokraten på plass. Like vel er dette noe som hverken har funget i Sovjjet , Kina eller Albania.

Skillet mellom kroppsarbeid og ledelse vil bestå i en lang periode. Ministeren må gjerne arbeide i fabriken 3. mnd. i året . Det vil likevel være hundrevis av stengsler som hindrer arbeiderne i å overta ledelsen av staten i et direkte demokrati. Arbeidstidsforkortelse fjerner et lite stengsel , utdanning et litt større.

Arbeidernes overdrevne respekt for byråkratene , og deres mistillit til at arbeiderne kan overta lederstillingene er et langt større stengsel. (Er det lovbestemt at kommunens mest snørhovne mann skal være finansrådmann ?)

Aksjoner

Kommunistpartiet må lede arbeideraksjoner mot anti - sosialistiske tendenser i byråkratiet. Arbeiderne må skaffe seg kamperfaring. Jeg ris-ter på huet når jeg ser de snille , saklige og underdanige kinesiske arbeiderne.

Demokrati

Pkt. 49,50 og 51 er viktige. Et stort flertall av arbeiderne må delta aktivt i oppbygginga av sosialismen (joda , lærer'n , du skal få være med du også) Eneste måten å få norske arbeidsfolk til å kaste seg ut i politikken , er å gi dem reell innflytelse. Livlige diskusjoner og lovlig opposisjon(pkt.37) øker både kunnskapene og engasjementet. Det er viktig å unngå en situasjon der flertallet av arbeiderne tar et standpunkt (f.eks. for kinodrift og utenlandske filmer) og partiet sier nei , dere tar desverre feil. (og døper om kinoen til "scene for levende sosialistisk teater og opera") Etter et par sånne episoder vil jeg bli lei av politisk arbeid og sur på partiet. Partiet må lede gjennom å få oppslutning om sine linjer. Vi må gå imot grunnlovsfesta+særstilling (pkt. 51)

Parti.

Uansett vil partiet være den sterkeste maktkonsentrasjon i et sosialistisk Norge. Hvis partiet svekkes blir det fort et vedheng til statsapparatet og da varer det ikke lenge før vi har Sovjet. På hvilken måte skal partiet være sterkt ? Gjennom partilag på fabrikkene og en partiledelse med flertall av arbeidere. Gjennom at grasrota i partiet bryner sine standpunkter mot regjeringsmedlemmene i partiet. (Ikke sikkert at pampene alltid tar feil) Gjennom studier i marxismen.

Noe av dette bør inn som tillegg i pkt. 47 . Om partiet degenererer før arbeiderklassen , lar de seg neppe fjerne ved et valg. Rød Ungdom må bekymre seg for hvordan partiet skal holde seg rødt.

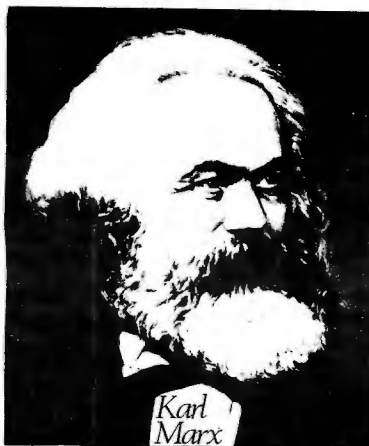
Pkt. 32 og unntakslovene.

Til slutt er det noe jeg ikke skjønner i pkt. 32:

" Den sosialistiske staten vil sjøl-sagt også måtte utstyre grunnloven med unntaksløver mot at et mindretall skal tilrive seg statsmakten" Trengs det unntaksløver for å sette inn hæren , purken e.l. mot en væpna kontrarevolusjon ? Borgerskapet derimot , planlegger å bruke sine unntaksløver for å hindre at flertallet skal tilrive seg statsmakten.

B.T.E.

Kristiansand

SÖK YRKESKOLEN

Dette er en oppfordring til alle i Rød Ungdom til å søke yrkesskolen. Det er ikke startskuddet til en ny proletariseringskampanje allá -75. Men det er en erkjennelse av proletariseringskampanjen hadde mange bra sider. I tillegg er det også andre gode grunner til å søke yrkesskolen.

1. Vi er en kommunistisk ungdomsorganisasjon. Vi vet at det er arbeiderklassen som må gå i spissen for den revolusjonen som må komme, som skal velte dette samfunnet. Dette er ikke tomt prat, men en realitet.

Det er faktisk sånn at de ml-bevegelsene som bare har blitt intellektuelle bevegelser, er de som har hatt størst problem. Hvis vi ønsker å bli en arbeiderbevegelse kan vi ikke jobbe for arbeiderklassen, men blant dem. Lære av deres erfaringer, reaksjoner og krav. Gå i spissen.

Yrkesskolen er en av de sikreste veier for å få en utdanning som sikrer slikt arbeid.

2. Vi har nå priritert studier i politisk økonomi. Dette er bra. Vi trenger å kjenne den teorien vi skal bruke. Vi trenger å utvikle et miljø der intellektuelt arbeid (studier, forskning på norsk virkelighet m.m.), der dette blir en naturlig del. Samtidig er det farlig hvis vi blir en studieorganisasjon, hvis vi studerer for studienes skyld og ikke for handling. Derfor er det bra og viktig med en motvekt til dette, ikke for å rive det ned, men for å styrke det.

Dette gjør vi best ved å søke enhet med arbeiderklassen. Vi skal allerede i dag søke yrkesskolen, og tenke på jobb.

3. Yrkesskolen er i dag letteste måten å få en utdanning som gir arbeid. Dett er vel spesielt innafor tradisjonelle håndverksfag som elektrikker, tømrer m.m. Dette må jo være et viktig argument for oss sjøl, i ei tid da arbeidsløsheten runder 70.000 , og masse

akademikere slutter seg for tida også til køen. Det er sikrere med håndverk enn jus og legestudier.

4. Vi ønsker å prege ungdomspolitikken mest mulig. Vi vil ha mest mulig innflytelse. YLI er den organisasjonen som har gitt oss størst resultater i å lære organisasjonsarbeid og framfor alt - her har vi fått satt vår politikk ut i live.

På dette området oppfatter elvene vår politikk som sin. Her har vi kunnet lansere Skoleaksjonen- 82 som har preget hele den videregående skolen. Dett er viktig, også i framtida.

Vi trenger en proletariseringskampanje som ikke stempler gymnasiaster og studier som reaksjonært, men en kampanje som i dag gir mange YRKESKOLEELVER!

MONS

STOLT AV HISTORIA??

Det viser seg å være endel usikkerhet rundt om i organisasjonen på historiedelen av landsmøtekamp-anja. Endel stiller seg uforstående til hvorfor dette skal gjennom i hele organisasjonen, og har heller ikke den store interessen for historia vår. Det kan nok også vise seg å bli vanskelig å få skikkelig diskusjon på historiemøtet. (Dette skal jeg ikke ta opp her.....)

Rød Ungdom står foran og er i et slags grunnleggende generasjons-skifte. Mye av organisasjonen er verva etter 1979, etter den største krisa.

Den nye generasjonen har også et anderledes forhold til politikken. Vi er ikke overlevninger av det forrige ungdomsopprøret, har ikke den "indre jubelen", har aldri hatt et spesielt forhold til Kina og kulturrevolusjonen og har heller ikke marsjert på sommerleir eller vært med på aksjoner som var militært profft gjennomført. Dette må vi ta hensyn til.

Mange av denne nye generasjonen Rød Ungdommere vil raskt fordømme proletariseringskampanja, og vil vanskelig forstå organisasjonens "blinde" forhold til hva ledelsen kjørte ut i 76/77.

Vi vil umiddelbart mene: "Hvordan kunne folk gå med på alt dette?" Dette skjerper seg kanskje sånn saks-papirene legger fram denne perioden. Grunnlaget for denne entusiasmen og offerviljen som organisasjonen viste kommer ikke godt nok fram. Det er jo nettopp denne enorme innsatsen som folk viste som det er virkelig grunn til å være stolt av! Proletariseringa var jo et enormt sosialt eksperiment, og betydde at organisasjonen vår overlevde i motsetning til så mange andre ml-partier i Vest-Europa. Dette er viktig også for å forstå de overslaga som tross alt fulgte med. (Egil B. har et innlegg om perioden 76/77 som det er viktig å lese og ta diskusjon på.)

Hva var viktig med proletariseringkampanja?

1. Klassestandpunktet. Folk måtte ut på "gølvet" for å kunne vite hva som skjedde i blant folk flest. Var viktig for at folk ikke skulle stille idealistiske målsettinger, for å holde bakkekontakten.

Folk fikk en større forståelse for ml-bevegelsens historiske rolle i klassekampen i Norge. (Noe det er vanskelig for Rød Ungdommere å se i dag, mener jeg.)

2. Stilte motsigelsen: Hva skal jeg bruke livet mitt til? Dette er viktig fordi det tar opp kampen med en liberalistisk holdning som sier: "Jeg gjør det jeg interesserer meg for, det jeg har lyst til." Ikke forstå meg sånn at jeg mener at folk ikke skal gjøre det de har lyst til. Men det viktigste er å ha et bevisst forhold til hva slags utdanning man velger. (Det er viktig for jenter f.eks. å ta en utdanning man får bruk for, og som er nogenlunde sikker. Videre å velge utradisjonelt.)

Vi som er den nye generasjonen Rød Ungdommere må tilegne oss historia vår. Ikke bare fordi den er interessant, men også for å lære av feila, føre historia vidare, og passe på at vi ikke stivner i en "form".

Jeg er mot at lag tilkaller partifolk for å holde innledning på historiemøtet. For det første veit endel av dem ikke noe om hva som skjedde internt i Rød Ungdom. For det andre fritar det folk i Rød Ungdom til å sette seg inn inn i historia. Det kan lett bli et overfladisk og slurvete møte, som ikke går virkelig inn i lærdommene vi burde ta med oss. Ta utfordringa med innledninga sjøl, la også spesielt yngre folk holde innledning. Det er

virkelig mye å lære av. (Det er ikke sikkert vi får oppleve noe lignende igjen!

Piasava, sentralstyret, 79-årgang

PS! Jeg vil anbefale unge folk å lese Tron Øgrims to "skrifter": "Marxismen, vitenskap eller åpenbaringsreligion." og "Den vestlige maoismens sammenbrudd". Den første for å forstå det historiske skillet -79 var, med oppgjøret dogmatismen, den andre for å forstå bakgrunnen for ml-bevegelsens oppståen.

HISTORIERESOLUSJONEN

Her kommer et kort lite resumé av en diskusjon om historieresolusjonen

1.

Vi gikk inn på ml - bevegelsens "røtter" og pekte ut tre:

- Ungdomsopprøret i vesten
- Kulturrevolusjonen i Kina , et anti - autoritært og "mote - riktig" svar på sosialismens problemer.
- Komintern - tradisjonen , formidla gjennom Kina ved hjelp av de den store polemikk.

Vi gikk særlig inn på kulturrevolusjonens betydning. Solstad understreker veldig dens betydning. En del andre trekker fram EEC - kampen , Vietnam - bevegelsen etc. i motsetning til kulturrevolusjonen som ml - bevegelsens røtter.

Det vi kom fram til var at vi måtte nettopp legge vekt på å forstå kulturrevolusjonens betydning fordi det var den som ga. vår gamle "Komintern" - sosialisme ny tillit Kulturrevolusjonen fungerte så og si som kitt i bevegelsen og gjorde det mulig for ledelsen å samle folk fra både internasjonale, nasjonale og faglige kamper innfor ml-bevegelsens faner.

2.

Vi gikk inn på perioden 75 - 77 Resolusjonen legger her særlig vekt på de politiske følger av oppgjøret med "Høyre - avviket", sekterismen i forhold til andre bevegelser og proletariseringas utradering av Rød Ungdom fra gymnasene.

Det vi la vekt på var tre ting:

- Avpolitisering av organisasjonen.

Mens ml-bevegelsen før var kjent for å være en godt orientert bevegelse med en frisk debatt som tok utgangspunkt i forhold både i Norge og ellers i verden, stivnet dette i oppgjøret med "høyre". Hovedvekten ble lagt på tekniske og subjektive diskusjoner og stram organisatorisk praksis.

Eksempler på dette kan være krigsdiskusjonene på sommerleirene i 76 og 77. Her var det mere prat om krutt og kuler, hvor mange fiender man skulle skyte mot på en gang (USA og Sovjet), om vi skulle føre krigen fra by eller land osv, enn politiske diskusjoner om hvilken situasjon vi befant oss i og hvordan vi skulle mobilisere det norske folk mot krigen for nasjonens forsvar.

Den stramme organiseringa "beviste" sin riktighet i praksis overfor medlemmene f.eks. gjennom aksjonen mot nazistenes riksting. "militær" effektivitet for Rød Ungdom ble overordnet politisk mobilisering av de mange.

- Et uvitenskapelig teorisyn.

Dogmatismen har nok hele tida hatt et fotfeste i ml-bevegelsen, men den var ikke enerådende. Vi var en bevegelse som hadde gjort opprør og stillt nye spørsmål til debatt. Men med "høyre" - kampanja fra 75 ble dogmatismen "slått" inn i medlemsmassene på en måte som aldri før. to ting vi la vekt på her var: a) ledelsen skifta fra å være mennesker som inspirerte - tok initiativer i en organisasjon som førte reelle diskusjoner til å bli forvaltere av den eneste sannhet. De definerte hva som var revisjonisme og hva som ikke var det.

Det kunne medlemmene på forhånd ikke vite og ble dermed tvunget inn i en situasjon hvor det var best å vente til ledelsen hadde satt sitt stempel på en ny linje.

I Rød Ungdom førte det i enkelte tilfeller til en "konkurrans" om å være den første som fikk greie på ledelsens nye linjer for å være den første til å slutte seg til den. Som kjent er det ikke så lett å få 20 mennesker i et lag til å føre en meningsfull diskusjon når den første som holder innlegg har rett. Dette sammen med to - linjekampen som skulle avsløre en klasseforskjell mellom hver forskjellig uttale. av et syn gjorde folk veldig påpasselige med å gjen- ta ledelsens ord.

b) Denne uvitenskapelige holdninga ble også knytta til teorien. Det som klassikerne eller en ml-er hadde skrevet var sant, det andre skrev var borgerlig, løgn eller revisjonisme.

Med slike syn som rådende - hvorfor skulle en da orientere seg i andre retningers litteratur - det var nok å holde seg til ml-litteraturen. Denne holdninga har Rød Ungdom slitt med siden, først studiekampanja fra 81 har alvorlig begynt å rokke ved dette og innføre en mere vitenskapelig stil.

- Hvordan kunne ledelsen få en slik posisjon i 75 ?

Vi trakk fram to ting:

Denne ledelsen hadde i mer enn 5 år ledet bevegelsen i framgang. Den hadde bevist sine evner og hadde stor tillit allerede før kampanja.

Hvert år som gikk ble til gull mellom fingrene på Rød Ungdom. Laga vokste, aktiviteten vokste - tross motstand fra UH og andre ble vi en maktfaktor i norsk ungdom

Sei nest høsten 74 vant Rød Front en knusende seier i Studen. ter-samfunnet over de reaksjonæres fei dem ut - kampanje.

De borgerlige aviser som i åresvis hadde skjellt oss ut for å være en frika utgruppe uten betydning måtte innrømme at ml-erne hadde makt, i det minste på universitetene.

For det andre og det er kanskje det viktigste:

En del av kampanja mot høyre avvirket besto i å korrigere forholdet til partiet. Det ble slått fast gang på gang at partiet var ledende og det måtte Rød Ungdom aldri glemme.

Med selvfølelsens metoder og stort alvor ble det trekk fram "synder" vi hadde gjort overfor partiet, slik som skryt av vår styrke, innsats i valgkamp, enkeltpersoners skryt av Rød Ungdom overfor parti-medlemmer og påpeking av feil ved partiet o.l. Dette var en politisk kampanje for underdanighet under partiet, understøtta med studiemateriale bl.a. fra APA. Dette ble også til underdanighet overfor Rød Ungdoms ledelse som sto partiet nærmest.

Hvor sterkt dette virket viser bl.a. det faktum at Rød Ungdom reagerte lite eller ingenting da partiet i 77 under sin ungdomskampanje intervenerte i ungdomsforbundet og innsatte sine egne folk som ledere og avsatte Rød Ungdoms tillitsmenn.

Rød Ungdom aksepterte det - støtta det for Partiet var bevegelsens Ledelse.

Denne fostringa i usjølstendighet har skadet Rød Ungdom mye.

3.

til slutt diskuterte vi lagsdiskusjonene i Rød Ungdom om historia. Det er uhyre viktig at den nye generasjonen av Rød Ungdommere får kjennskap til den.

Vi understreka at innledningene måtte være fortellende. Bringe mye fakta fram slik at de nye medlemmene kan ta stilling sjøl.

Hilsen

Egil B

(Innlegget står for min regning sjøl om det er skrevet på bakgrunn av en diskusjon med flere.)

Rød Ungdom – for hvem?

Er Rød Ungdoms politikk gjennomsyra av dette klassestandpunktet? Er det like klart i alle Saker? Og er det ikke sånn at Rød Ungdom, som består av mye skoleungdom, nettopp må legge vekt på klassestandpunktet? Fordi skoleungdom ofte har et uavklart forhold til klassene i samfunnet? Jeg vil i dette debattinnlegget skjerpe oppmerksomheten rundt spørsmålet som Rotmo i Vømmøl uttrykte så godt: "Ka si'e står du på du da, når dem kjem åt dæ å spør?"

I. UNDERTRYKTE I ALLE LAND

"Undertrykte i alle land - foren dere." skrev Marx og Engels for over 100 år siden. Dette er en grunnpilar i vår internasjonale politikk. Men er det ikke rundt nettopp dette noe av uenigheten går?

Da R. i holdt innledning på sommerleiren om USA i fjor, sa han at han var villig til å hive en god del røde prinsipper på båten, hvis det kunne forhindre krigen. Er det dette prinsippet han er villig til å hive? Hvordan skulle det i såfall forhindre krigen?

Hovedbudskapet i det kommunistiske manifest, som ble skrevet for over 100 år siden var: "Arbeidere og undertrykte i alle land- foren dere!" Dette står sentralt i grunnlaget vårt den dag i dag. Denne parola forteller at vi har tatt et klassestandpunkt. I kampen mellom arbeiderklassen og borgerskapet i Norge, har vi tatt parti - for arbeiderklassen. I kampen mellom imperealismen og verdens undertrykte folk tar vi også parti - for verdens undertrykte. Det er dette vi mener med klassestandpunkt.

Flere i RU har gjort seg til talsmenn for en enhetsfront med USA mot Sovjet. Hvordan denne enhetsfronten skulle organiseres er foreløpig uklart. Men kan ikke en sann front med USA virke som et slag mot alle dem som er undertrykt av USA-imperialismen, og som i dag fører en rettferdig kamp mot denne undertrykkinga?

Flere, deriblandt E. B. [redacted], understreker at den afghanske frigjøringskampen mot sosialimperialismen er fredsarbeid. Men hva med den kampen El Salvador, Nicaragua, Zimbabwe, Palestina osv. fører? Er den kampen fredsarbeid? Noen vil hevde nei, fordi det svekker USA-imperialismen. E. B. [redacted] skriver f.eks. i Røde Fane: "De som kjemper mot USA svekker USA-imperialismen. Vi må støtte den kampen, men vi må ikke glemme at det også styrker Sovjet. Sovjet glemmer det i hvertfall ikke."

På denne måten lages det stort skille mellom de som slåss mot Sovjet og de som slåss mot USA. Når dette settes sammen med understrekinga av kampen for fred, blir jeg redd for hvilke konklusjoner som skal tas rundt neste sving. La meg sitere fra en i ledelsen for Sveriges Kommunistparti: "Uppgifterna i dag stells derfor annorlunda enn 1967. Då gellder schemaet enligt ovan: tredje verdens frigörelse, ekonomisk kris, revolutionär situation, revolution. Nu har kampen för fred blivit den "övergripande uppgiften", i vars perspektiv alla andra frågor ska resas."

Etter min mening gjelder fortsatt skjemaet som SKP forkaster. Og jeg er ikke villig til å skille så grunnleggende mellom kampen i Afghanistan og kampen i El Salvador eller Palestina for den saks skyld. Afghanistan er sentral i dag pga. krigens omfang, Sovjets aggresjon og direkte engasjement. Afghanistan er 80-års Vietnam. Og den afghanske frigjøringskampen tjener objektivt kampen mot krigen.

Men det gjør også f.eks. frigjøringskampen i El Salvador. Det begrunner jeg med følgende:

- Det svekker det imperialistiske systemet allment, og det er imperialismen som fører til krig.
- Undertrykte land og folk under USA vil utgjøre en dårlig kraft i en krig mot sovjetisk aggresjon. Frieland vil derimot være en mye sterkere kraft i forsvaret mot okkupasjon og aggresjon.
- Kampen for nasjonal sjølråderett og mot imperialistisk aggresjon generelt har en viktig politisk betydning ikke minst i en førkrigstid.
- De som mener denne kampen (El Salvador m.fl.) skader kampen mot krigen, må basere kampen mot krigen/Sovjet på at USA kan stå imot, istedenfor å basere kampen på verdens folk.

Trengs det ikke avklaring av disse spørsmålene i RU? ER det ikke sånn at enkelte standpunkter kan synes uklare på klassestandpunktet - RU for hvem? Jeg tror prinsippet om solidaritet med undertrykte i alle land er et av de røde prinsippene vi ikke kan hive over bord.

II. OPPRØR

En sak som ble livlig diskutert rundt RU's landsmøte for to år siden var gateopprøret natta til 1.mai. Ei linje som kanskje kan kalles "ultravenstre" sa at alt opprør er bra, og avgrenser seg overhodet ikke fra anarkistiske retninger. Etter mitt skjønn var natta til 1.mai et blindspor. Vår oppgave måtte derfor være å ta utgangspunkt i den misnøye og frustrasjon med det bestående samfunnet som hadde utløst opptøyene, og politisere dette opprøret.

Men en del kamerater gikk til den motsatte ytterlighet. La meg sitere følgende fra Klassekampen: "Vi må ikke undervurdere det seige, tålmodige og "kjedelige" arbeidet som legger grunnlaget for store sosiale omveltninger i samfunnet. Dette arbeidet foregår i dag i hovedsak på skoler og på arbeidsplasser, bl.a. for å hindre at ungdommen havner i filleproletariatet, og for å hindre at ungdomsopptøyene blir en dagligdags foreteelse."

Til en viss grad er det massemedia kalte "det nye ungdomsopprøret" blitt avfeid i RU med skoleprioriteringa. Nå er det ikke riktig, fordi det var stor uenighet om synet på saker som natta til 1.mai. En del av skriveriene rundt ungdomsopprøret vil jeg kalle å "teoretisere seg vekk fra ungdommen". Man laget det så vanskelig, at det grunnleggende spørsmålet ble glemt: Er vi på parti med den undertrykte ungdommen?

Hva ble konsekvensen av dette oppgjøret med ultravenstre, anarkisme eller endog "terrorisme" som det ble kalt? Ble det ikke sånn at hele opprørsaspektet forsvant i politikken? Vendte man ikke ryggen til de som sa faen til det bestående? Ble man ikke vel ansvarlige? Ja, nesten forsvarere av den trauste og reformistiske "flikke på samfunnet"-veien? Ble man ikke så opptatt av å snakke om faren for fascisme, anarki, kaos og terrorisme, at man glemt "faren" for revolusjon?

Skyldtes denne teoretiseringa at RU-ledelsen befinner seg for langt fra ungdommen? Eller retttere: Befinner vi oss for langt unna denne ungdommen. Dvs. den delen av ungdommen som faller utenfor skolen og arbeidslivet, vellykketheta? Vi har fokusert på skoleungdom. Men en del av skoleungdommen faller igjennom. Sluttes på skolen. Får ikke jobb. Har problemer med stoff/alkohol. Hva med den ungdommen? De kommer fra arbeiderklassen? Hva med den sterkt økende arbeidsløsheten blant ungdom? Er det ikke på tide RU gjør noe med den? I alle fall har en politikk på spørsmålet?

III.OPPRØR I SKOLEN

Også i skolepolitikken har det stått strid rundt liknende spørsmål. Det har blitt reist problemstillinger, der man setter kunnskap opp i mot opprør i skolen. Man har lagt vekt på at arbeiderklassen trenger kunnskap, og at skolen som kunnskapsformidler nå trues.

Og det er klart dette er riktig. Men skal vi ikke si noe om hvorfor elevene trenger kunnskap? Og dermed om hvilket utvalg av kunnskap vi ønsker skolen skal ta? Videre må vi også legge vekt på at skolen i dag undertrykker elevene, først og fremst elever fra arbeiderklassen. At skolen er en disiplineringsinstans og ideologiproducent for borgerskapet.

M.a.o. må vi legge vekt på klassestandpunktet i skolepolitikken. SKP beklager at de i sin tid reiste kampen mot fraværstjenning i skolen og vant. De angriper sin gamle linje om at all misnøye med det bestående var progressivt. Har de rett?

Det er klatr kampen for kunnskap er viktig. Men kampen mot borgerskapet er viktigere. Og kunnskap er ikke noe mål i seg sjøl. Den er bare ett blant flere midler som trengs for at arbeiderklassa kan gjøre opprør og ta makta. Er det bare jeg som synes at det perspektivet er falt bort i visse innlegg? Tar jeg feil når jeg syns visse standpunkter i denne sammenhengen vitner mer om et standpunkt tatt av en som vet hva som er best for arbeiderklassen, enn fra en som sjøl tilhører arbeiderklassen? Jeg tenker på sånn som mer pugg o.l. SKP mener jo f.eks. at fraværstjenningen tjener arbeiderklassen, fordi den får dem til å møte opp på skolen.

Jeg tror vi må skjerpe perspektivet på hvem RU's politikk er for. Det gjelder både innholdet i politikken, men også i den interne stilen. Hvis den bare er for intellektuelle, kan vi tillate oss en stil med mye fremmedord og overdreven teoretisering. Men hvis vi er en organisasjon for arbeiderungdom, arbeidsløs ungdom osv. Ja, da må vi legge om ganske drastisk, tror jeg.

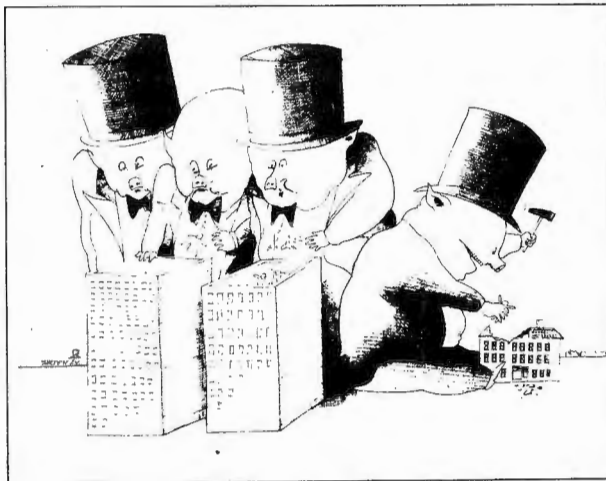
Misforstå meg rett. Dette er ikke et angrep på studier. Tvert om er det veldig positivt. Men vi i RU-ledelsen har fått en uvane med å late som om vi er fryktelig kunnskapsrike og skarpsindige. Vi skriver milelange innlegg (som dette), og vi bruker uttrykk som for de fleste er uforståelige. La meg ta et eksempel fra saks papiret om sosialisme til landsmøtet: "Den sosialistiske økonomien skal fungere utifra fellesskapets bevisste innsikt i de økonomiske lovmessighetene.

Samfunnsøkonomien må utvikles mot en integrert helhet som baseres på arbeiderklassens felles behov og dens egen bevissthet om dette behovet (og de begrensinger økonomien setter for tilfredsstillelsen av dem)." Hva i all verden dette betyr, må fåglarna vite. Dette er gresk for vanlige fornuftige ungdommer. Også i dette spørsmålet må vi stille spørsmålet: RU - for hvem? Jeg tror dette er viktige spørsmål for oss i tida framover.

Bo B:

KUNNSKAPSTEORI

Forslaget til skoleprogram (landsmøtepapir 4) bruker Bertold Brechts dikt "En lesende arbeiders spørsmål" som en illustrasjon på hvor latterlig "nøytral kunnskap" er. Et dikt som på få linjer har fått øya opp for folk. Det har vist at historia er noe mer enn det vi får innpoda på skolen, og at konger, keisere, generaler og presidenter er absolutt null uten sine "undersåtter".

Men hva har dette med nøytral kunnskap å gjøre? Skoleprogramforslaget nevner marxismens kunnskapsteori med et sitat fra Maos "Om praksis".

En artikkel som nettopp viser, ved å ta utgangspunkt i praksis, at vi kan finne ut hva som er sant eller ikke. Dette gjelder ikke bare om grønne epler smaker surt eller ikke, om syre kan etse hull i klær eller ikke. Dette gjelder også en analyse av utviklinga av historia, slik Marx og Engels gjør i "Det Kommunistiske Manifestet". Og det gjelder ei analyse av klassesamfunnet i Sovjet. Den eneste måten å vurdere om disse analysene er riktige eller feil, er å gå tilbake til praksis/fakta - og se om det stemmer.

Samtidig som det er noe som er objektiv kunnskap, er det også sånn at borgerskapet prøver å

skjule/fordreie sannheten. De sorterer ut fakta slik at analysen om f.eks. Sovjet faller i deres smak, og utviklinga i historia likeså. Måten vi kan bevise at deres framstilling ikke er kunnskap, er å undersøke fakta - vise at deres utvalg gir et galt bilde av historia. Det er altså noe som er objektiv kunnskap i marxistisk forstand. Den står på vår side, sjøl om borgerskapet hele tiden prøver å hindre at vi får innsikt i den.

Er dette noe viktig?

Er det ikke like enkelt som å si at det finnes en sannhet for arbeiderklassen og en sannhet for borgerskapet. I begge tilfeller må vi jo kjempe for å få en riktig forståelse? Men det er viktig.

1. Det at noe virkelig er sant legger grunnlaget for en vitenskapelig tilnærming til alt stoff, til alle analyser. Vi sier vi må undersøke fakta når vi skal se på forholdet USA/Sovjet. Lese statistikk om militærbalanse, økonomi m.m. Det samme gjelder når vi skal lage politikk for Norge i dag. etc.

Skolen bør legge grunnlaget for dette - at vi lærer oss fakta. Vi må kan hende sortere dem i "riktig rekkefølge" sjøl, men da har vi i alle tilfelle lagt et grunnlag for å kunne vurdere ting.

2. Vi er sosialister. Vi skal bygge et nytt samfunn, som skal erstatte kapitalismen. Dette har vært prøvd før, men mange ganger har det gått til helvete. Kontrarevolusjonen i Sovjet er et tragisk bevis på det. Jeg mener den viktigste sikringa mot kontrarevolusjon er at stadig større deler av befolkninga skaffer seg kunnskaper om samfunnet. Det vil i større grad sikre at at den politiske linja blir riktig. Vi trenger objektiv kunnskap for å sikre oss mot kontrarevolusjon under sosialismen.

Alle makthavere er redd for et kunnskapsrikt folk. Kunnskaper legger nemlig grunnlaget for å se sammenhenger og forstå. Dette legger igjen grunnlaget for at folket kan reise seg til kamp mot undertrykkelse og utbytting.

MONS

Hva er reformisme?

På skolekonferansen til Rød Ungdom i Oslo og Trondheim var det lagt opp til en diskusjon om reformisme med utgangspunkt i SKP's skoleprogram. Etter min mening er det av større betydning å reise en diskusjon om de forskjellige skolepolitiske linjene som står i Norge i dag. I den sammenheng blir SKP's linje mindre interessant. Men jeg har oppfattet det slik at argumentasjonen mot SKP's reformisme også har hatt til hensikt å ramme dem som mener at kampen for kunnskap må få en sentral plass i Rød Ungdoms skoleprogram.

Da er det grunn til å se på hva reformisme er, og hvordan den kommer til uttrykk i skolepolitikken i dag. Jeg oppfatter reformisme som en politisk retning som sprer illusjoner om at reformer eller dagskamp er nok for å frigjøre arbeiderklassen og skape sosialisme. Vi som er revolusjonære har et annet utgangspunkt. Vi mener det er viktig å kjempe for forbedringer (mot forverringer) i dag. Men arbeiderklassen må kjempe mot hele det kapitalistiske systemet og for den sosialistiske revolusjonen.

I skolepolitikken er det flere linjer som er reformistiske. DNA's stortingsmeldinger opp gjennom 70-åra er preget av en slik reformisme. Jeg skal ta noen eksempler på slike reformistiske standpunkter:

Verden kan være vanskelig å forklare — det er vanskelig å få den fulle oversikten.

I. NYTTIGE KUNNSKAPER

Mange har som utgangspunkt for diskusjonene om skolen at den skal gi elevene "nyttige" kunnskaper. De ser bare på i hvilken grad utdanninga er i samsvar med samfunnets eller næringslivets krav. Et slikt syn tar utgangspunkt i hvordan det kapitalistiske samfunnet er i dag, og vil tilpasse undervisninga etter dette. Vi som er revolusjonære har et annet perspektiv. Vi tar utgangspunkt i at arbeiderklassen må kjempe mot kapitalismen og for sosialismen. Vi har derfor en politikk som går utover dette samfunnets rammer.

Etter mitt syn er kampen for kunnskap nettopp en kamp med slike revolusjonære perspektiver. For i dagens kapitalistiske samfunn har ikke arbeiderklassen nødvendigvis behov for så omfattende kunnskaper, men arbeiderklassen har behov for slike kunnskaper hvis de skal styrte kapitalismen og bygge sosialismen.

II. KLASSESKILLE I SKOLEN

Spesielt innafor SV og DNA finnes det mange som hevder at vi kan oppheve klassekillene ved å forandre skolen. De legger stor vekt på pedagogikk, kritisk undervisning og å trekke "arbeiderbevegelsen inn i skolen". Ikke noe av dette er feil i seg sjøl, men det er illusjonsmakeri å tro at dette kan oppheve forskjellene mellom arbeiderklassen og borgerskapet.

Vi må sjølsagt undersøke alle muligheter som faktisk finnes for å reise krav i arbeiderklassens interesse, men det er et langt skritt å gå hvis vi også skulle fremstille det som om dette ville endre skolens karakter grunnleggende. Etter mitt syn har også vi en tendens til å overvurdere de mulighetene som ligger i å endre pedagogikken, forandre innholdet i skolen etc.

III. SKOLENS PRODUKT

En litt spesiell variant av reformismen er det synet som hevder at det er mulig å skape revolusjonære, radikale, sosialister, humanister, fredsvenner etc. (alt etter hvilket syn man sjøl har) gjennom skolen.

Jeg tror disse forhåpningene er altfor overvurderte og de er uttrykk for reformisme. I en viss forstand kan sjølsagt herskerklassen utdanne "lydige" folk i skolen. I dag brukes også "radikal ideologi" til å utdanne folk til å underkaste seg kapitalismen eller okkupantmakter en gang i framtida. Men for bevegelse som virkelig står i opposisjon til det bestående vil mulighetene for å utdanne sine "egne arvtakere" være ytterst begrensa.

Disse linjene ser jeg som typisk reformistiske. Det finnes mange andre feilaktige linjer i skoledebatten. F.eks. Høyres eliteskole. Men det er ikke reformisme. Når noen sier at det å gå inn for pugg er reformisme er det også feil. Det er i verste fall konservativt og reaksjonært. Hvis vi absolutt har behov for å bruke ordet reformisme, bør vi være nøye med å bruke det riktig.

Ellers kan det gå som med han som løftet en stor stein, bare for å slippe den på sine egne føtter.

Ej. 1

Om pugg, tjukke bøker og en innledning

Innledinga om "kunnskap i skolen" som jeg holdt på Rød Ungdoms skolekonferanse i fjor har skapt en del reaksjoner. Noe av grunnen til det kan være at jeg uttrykte meg for hardt, at jeg ikke argumenterte godt nok for standpunktene mine - eller tok feil!

Men allerede i innledningen slo jeg fast at dette ikke er alt jeg mener om skolepolitikk. Formålet med innledningen var:

- a) Ta opp en diskusjon om hvordan skolen har utvikla seg de siste 10-15 åra.
- b) Rette søkelyset på en skolepolitisk linje som har blitt oppfatta som radikal. Denne linja er det først og fremst sosialdemokratene som har stått for.

Denne linja har lagt premissene for den skolen vi har i dag. Jeg påviste at denne "radikale" sosialdemokratiske skolepolitikken i all hovedsak var i samsvar med borgerskapets interesser.

- c) En tredje målsetting var å innføre "kampen for kunnskap" som et viktig perspektiv i vår skolepolitikk. Jeg tok utgangspunkt i arbeiderklassens historiske kamp for kunnskap og marxismens syn på kunnskap. Ved å innføre dette perspektivet mener jeg vi kan utmeisle en skolepolitikk med revolusjonære perspektiver med brodd både mot sosialdemokratenes "likhetsskole" og Høyres "eliteskole".

Alle spørsmål og emner utover disse tre målsettingene lot jeg være å ta opp. Innledninga var lang nok som den var. Jeg tok f.eks. ikke opp kampen mot borgerlig indoktrinering, forholdet mellom teori og praksis eller hvordan Rød Ungdom skal rekruttere flere ungdommer på skolene. Jeg skjønner godt at mange er opptatt av dette, men til tross for at jeg ikke behandla disse spørsmåla, betyr ikke det at jeg er mot kampen mot borgerlig indoktrinering eller mot at Rød Ungdom skal vinne ungdom for kommunismen på skolene. Noen har misforstått dette!

EN OPPRYDDING OM PUGG

Skulle jeg ha skrevet innledninga i dag, ville jeg ikke ha brukt begrepet "pugg". Jeg sa klart i innledninga at jeg gikk imot "blind utenat-læring av meningsløse detaljer!" Men fordi mange knytter begrepet "pugg" nettopp til slik utenat-læring av meningsløse detaljer (f.eks. salmevers) kunne jeg klart meg uten ordet "pugg".

Det som var, og er, mitt poeng er at det å til-egne seg kunnskap krever hardt arbeid og faktisk en god del slit. Jeg argumenterte mot et syn som sier at det er mulig å leke seg til kunnskap. Jeg siterte Marx som har skrevet: "det finnes ingen kongsvei til kunnskap, og bare den som ikke skyr strevet med å klatre opp de bratte stiene, har håp om å nå dets lyse høyder."

TJUKKE BØKER

Videre er det noen som har oppfatta argumentasjonen rundt "pugg og tjukke bøker" som et program for hvordan jeg mener skolen bør være i dag. Jeg får av og til følelsen av at noen tror jeg mener noe sånt som: "I første klasse i barneskolen skal læreren komme med de tjukkeste bøkene han kan finne på Universitetsbiblioteket og beordre sjuåringene til å pugge dem utenat til neste dag. Bak lærerens rygg skimter de redselsslagne barna pisen, linjalen og spanskrøret."

Sånn er det ikke! Jeg mener faktisk at pedagogikk er viktig. Grunnen til at jeg la tjukt på, var for å få fram poenget med at kunnskapstilegnelse krever arbeid, og at undervisninga ikke utelukkende kan styres av elevenes interesser, men også utfra en samfunnsmessig målsetting.

Til tross for at jeg ikke tok opp pedagogikk i sin fulle bredde i innledninga, sa jeg faktisk: "For hvert skolefag har, i likhet med f.eks. marxistisk filosofi, sin egen logiske oppbygging og krever sin egen systematiske presentasjon. Faktisk er de indre lovene ofte skjult for det menneskelige øye, og det er faktisk vanskelig å kreve at elevene spontant skal interessere seg for dette. Men det som heller ikke må undervurderes er at undervisninga må være i samsvar med elevenes nivå og erfaringer. Ved å bruke de egne erfaringene kan framleggelsen av stoffet bli meningsfull. Derfor arbeider den gode pedagogikken i vekselspillet mellom

elevenes forutsetninger og emnets objektive systematiske krav."

Pedagogikken må altså ta utgangspunkt i elevenes erfaringer og forutsetninger. Det er grunnleggende. Mitt formål i innledninga var å polemisere mot dem som bare sier dette, og ikke legger vekt på at målsettinga med enhver undervisning er at elevene skal lære noe. Enhver pedagogikk som ikke tar hensyn til elevenes forutsetninger er dømt til å mislykkes. I et klasseperspektiv er det også sånn at arbeiderklassens og borgerskapets barn har forskjellige erfaringer og forutsetninger. Vi bør derfor kjempe for en skole som i størst mulig utstrekning tar utgangspunkt i de erfaringene barn og ungdom fra arbeiderklassen har. Skoleprogramforslaget argumenterer godt for dette. Men dette lå altså utenfor rammen av den innledninga jeg holdt.

KUNNSKAP OG VERDIER

I innledninga tok jeg opp en diskusjon om formålsparagrafen i den videregående skolen. Jeg gikk da inn for å kutte "verdidelen" i denne formålsparagrafen.

Utgangspunktet var at jeg mente at det var i arbeiderklassens interesse å kreve at skolens primære oppgave skulle være kunnskapsformidling. Jeg synes skoleprogramforslaget trekker inn en del vurderinger på forholdet mellom verdier og kunnskap som vi bør diskutere.

Jeg tror i alle tilfelle at konklusjonen min blir for enkel. Verdier kan også være uttrykk for kunnskap, til tross for at de i avgjørende grad er klassebestemte.

DISKUSJONEN FRAMOVER

I dag ser vi en tendens til at det utvikler seg en "skyttergravs diskusjon" rundt skoleprogramarbeidet i Rød Ungdom. Det finnes politiske uenigheter! Men samtidig tror jeg noen uenigheter er "oppblåst", beror på misforståelser og at man snakker forbi hverandre.

Med grundighet, åpenhet og "vitenskaplighet" tror jeg at vi kan komme fram til et skoleprogram som alle kan stå bak. F.eks. legger innledninga "kunnskap i skolen" vekt på å kritisere sosialdemokratens skolepolitikk og reiser perspektivet om å kjempe for kunnskap. Jeg tror dette er riktig og nødvendig.

Skoleprogramforslaget diskuterer ikke sosialdemokratens skolepolitikk (bortsett fra i spørsmålet om nedskjæringer) og har opplagte svakheter her. Etter mitt syn har skoleprogramforslaget også svakheter når det gjelder framstillinga av hva kunnskap er. (Se egen artikkel i dette BV) Men skoleprogrammet har også sterke sider som f.eks. ikke blir behandla i innledninga "kunnskap i skolen". Skoleprogramforslaget utforsker mulighetene for å stille krav til undervisninga og undervisningsformene i et klasseperspektiv.

Derfor tror jeg "skyttergravsdiskusjonen" ikke vil komme til å tjene arbeidet med å utforme et skoleprogram med revolusjonære perspektiver. I Rød Ungdom, blant skoleelevene våre, finnes det også tusenvis av erfaringer og meninger, som enda ikke har kommet skikkelig frem. Disse erfaringene og meningene må fram i en helt annen grad enn de er blitt til nå. Fram for gode skoleprogramdiskusjoner!

Bj. .lv B. n

Konkret forslag til skoleprogrammet

Jeg synes skoleprogrammet er et godt grunnlag for diskusjonen om Rød Ungdoms skolepolitikk. Men jeg vil komme med noen forslag til forbedringer og endringer som jeg håper kan bli diskutert før landsmøtet i Rød Ungdom.

1. "Grunnlaget for RU's skolepolitikk" synes jeg er for svakt. Det bør utbygges mer.

2. Etter kap.4 bør det komme et eget kapittel om RU's skolepolitikk/kampoppgaver i dag. Slik skoleprogrammet nå foreligger gir det ingen konkret vurdering av hva RU oppfatter som de viktigste kampoppgavene. En slik vurdering må sjølsagt gjøres på bakgrunn av hvordan skolen virkelig utvikler seg, og våre revolusjonære målsettinger. Der for må det inn en kort vurdering av hvordan skolen har utvikla seg de siste 10-15 åra. Og da kommer vi heller ikke utenom en kritisk vurdering av sosialdemokratens skolepolitiske linje. (Dette mangler helt i forslaget til skoleprogram!) Hva bør så være de viktigste kampoppgavene til RU i dag? Her trenger vi mye diskusjon.

Jeg stiller et foreløpig forslag for å få i gang diskusjonen:

- a) Kampen mot de økonomiske nedskjæringene
- b) Kampen for kunnskap og en bedre undervisning
- c) Kampen for en konfesjonsfri skole. (mot kristendom). (Opp mot dette kan en stille f.eks. kamp mot disiplineringa i skolen, kampen for demokratiske rettigheter, kampen mot borgerlig indoktrinering etc.)

3. Etter dette kapitlet om kampoppgavene i dag, bør det være et kapittel om RU's syn (og marxismens syn) på kunnskap.

Her må en gå inn på hvorfor det er i arbeiderklassens interesse å kjempe for kunnskap om virkeligheten, og hvordan borgerskapet gjennom undervisninga fordreier og tildekker virkeligheten og historia. I dag er en del av denne diskusjonen tatt opp i kapittelet om "Hva skal vi lære?". Jeg mener vi først må klargjøre hva kunnskap er, og hvorfor dette er en viktig kampsoppgave, før vi går over til den konkrete diskusjonen om hva vi skal lære.

4. Kap.6 "Hvordan skal vi lære?" bør jobbes mer med. Her tror jeg det er fornuftig å få inn en mer generell vurdering av vårt syn på pedagogikk. Vi bør understreke at vi er for bestemte mål for undervisninga i hvert fag. Videre bør vi understreke at undervisninga må ta utgangspunkt i elevenes erfaringer og forutsetninger. Her må det også trekkes inn at vi vil kjempe for enskole som i størst mulig grad tar utgangspunkt i arbeiderklassens erfaringer.

Det viktigste her er å få frem det allmenne. Vi kan ikke gå for detaljert inn på de forskjellige pedagogiske retninger og metoder.

5. En ting er jeg usikker på, og det er hvor konkret programmet skal være. Jeg tror vi har behov for å jobbe mer med de konkrete standpunktene i programmet. F.eks. i sånne hovedspørsmål som strukturen i den videregående skolen, linjedelinga, karakterer, diffrensiering etc. Vi må bare passe på at det blir såpass generelt og "tidløst" at det ikke blir uaktuelt neste høst.

6. Til slutt kunne jeg ønske meg en mer "programmatisk" form. Jeg synes det er litt for mye "kåsering" og "synsing" i forslaget slik det er nå. Det må strammes inn, f.eks. med et system med kapitler og klart markerte underavsnitt med paragrafer.

Jens

Skoleprogrammet

... Det trengs et oppgjør i skolen

Forslaget til skoleprogram er et svært epos på 31 A4-sider. Da sier det seg sjøl at det ville være umulig å ta opp hele forslaget i ett innlegg i Bolsjevik. Derfor er jeg nødt til å begrense meg. Desto viktigere er det at mange engasjerer seg i diskusjonene for og imot forslaget. Rød Ungdom trenger et skoleprogram, og vi trenger et godt og riktig skoleprogram. Når jeg ikke tar opp bra sider ved skoleprogrammet, så er det ikke fordi det ikke er noe bra ved det, men utfra plasshensyn, og utfra hva jeg synes er viktigst nå.

For det første skal jeg si litt om Favorisering/diskriminering på grunn av klasser/kjønn i skolen. Og dernest litt om forholdet mellom kunnskap og verdier.

På side 5 i forslaget står det: "Selvom vi har en enhetsskole i 9 år - grunnskolen - favoriserer allerede der undervisninga barn fra såkalte ressurssterke hjem. Det skyldes at skolens pedagogikk ikke knytter teori til praksis, til det virkelige liv. Dermed vil de som har en mer praktisk (arbeiderklasse-)bakgrunn falle i egenom......

Men dette har altså ikke noe med karakterene å gjøre, men derimot med pedagogikken, med undervisninga. (Mine understrekninger.)

Hva blir konsekvensen av et sånt utsagn? Jo - hvis bare pedagogikken hadde vært riktig (mer praktisk innretta undervisning) så ville arbeiderklassens unger bli likestilt (kanskje til og med favorisert?) i forhold til borgerskapets unger.

Men dette er jo galt. Årsaken - og da mener jeg hovedårsaken - til favoriseringa vi finner i skolen er et samfunnsmessig fenomen. Favoriseringa finnes i utgangspunktet - lenge førungene begynner på skolen, og det forsterkes hele tida. Hvilke unger har garntert eget rom, tilgang til leksikon og andre oppslagsverk hjemme, muligheten til kostbar privatundervisning om det trengs, økonomisk mulighet til nær sagt hvilke fritidssysler som helst, osv.? Alle veit at det er borgerskapets unger, eller de som kommer fra - ikke såkalte ressurssterke hjem - men fra virkelig ressurssterke hjem. Økonomiske, kulturelle, fysiske og dessverre ofte sosiale ressurser langt utover det vanlige arbeidsfolk kan tilby sine unger.

Derfor kan skolen i beste fall svekke denne samfunnsmessige favoriseringa noe, men aldri oppheve den. Favoriseringa er altså ikke et pedagogisk spørsmål, men et spørsmål om at vi lever i et klassemessig forhold hvor arbeiderklassen faktisk er undertrykt.

Vi møter samme tankegangen igjen seinere i forslaget på sidene 12 og 13 hvor det står: "Et annet eksempel er det faktum at jenter i mindre grad enn gutter fikser fysikk-faget. Ingen vil vel lenger påstå at det skyldes at jenter er dummere, har mindre sans for logikk eller noe i den stil. Derfor må dette skyldes andre ting".

Og hva er så disse andre ting i følge forslaget? Er det det faktum at kjønnsundertrykkinga er et samfunnsmessig forhold, og at dette møter ungene (og særlig jentungene) og presser dem inn i fastlagte mønstre helt fra barne-stadiet? NEI. Årsaken er at fysikkundervisninga tar utgangspunkt i guttehobbies/gutteinteresser.

Feilen med denne takegangen i forslaget er at den ser bort fra at vi lever i et undertrykkersamfunn. Og da er veien veldig kort til å mene at bare skolen endres så endrer samfunnet seg. Mens det jo i virkeligheten er stikk motsatt. Sjøl om vi skal slåss for en skole som best mulig gjør arbeideringer i stand til å konkurrere med borgerunger, så må vi ikke forledes til å tro at det kan endre på klasseundertrykkinga. Vi er revolusjonære og ikke reformister.

Kunnskap/verdier.

I kapittel 5 tar forslaget opp forholdet mellom faktakunnskap og verdier. Etter å ha spandert 1 og 1/2 side på angrep på forsvarerne av "faktaskole", og slått dem i hardtkorn med statsråd Austad ("som nå har gitt en konsesjon til verdier og gått inn for pugg av salmevers"), dette forslaget ned på at inndeling i "faktaskole" og "verdiskole" har lite for seg. Og det uten at "verdier"/"verdiskole" er kritisk benanda overheadet.

Dette er en måte å legge fram synspunkter på som er om-trent umulig å ta stilling til, fordi korta ikke vises apent, Og til dels mener jeg det er ufint når det trekkas inn Austad og salmevers. Hvem andre forsvarer faktaskole og hvem forsvarer verdiskole?

Likevel skal jeg si litt om hvordan jeg ser på forholdet fakta/verdeir. Hvis dere er enig så er det jo fint. Er dere ikke så kom fram med hva dere virkelig mener.

Jeg er enig i at fakta og forståelse henger sammen. At kunnskap og kritisk tenkning henger sammen. Men jeg mener samtidig at det ikke er nok å si det. Vi må stille spørsmålet: Hva er viktigst? Hva er grunnlaget for hva? Er det kunnskap som danner grunnlaget for forståelse og kritisk tenkning, eller er det omvendt?

Svaret gir seg sjøl. Det er klart at forutsetninga for å skjønne noe av sammenhengen i for eksempel historie krever at en har en rekke faktiske kunnskaper. Og det sier seg også sjøl at dess mer kunnskap en har, dess bedre, for dess mindre sjanse er det for at utvalget blir galt/skjevt. Ta for eksempel Marx' "Kapitalen". Utgangspunktet for at han kunne skrive det verket var ikke iørst og fremst forståelsen, men et vekl av faktiske historie- og samfunnskunnskaper. I tillegg til nitide undersøkelser. Ut av dette sprang forståelsen og den kritiske tenkninga. Og ikke omvendt. **Alle** m-ere kan vel tenke seg hvordan det går når man tar utgangspunkt i "forståelse" og så leter etter kunnskap. Da kan nær sagt alt stemme, og gjør det ikke det så modifiserer vi.

Utfra dette mener jeg at kravet til skolen må være at den i tillegg til noen helt grunnleggende verdibegreper, først og fremst må formidle kunnskap, og da i betydninga iaktakunnskap. Det kan gi elevene mulighet til forståelse og kritisk tenkning både i skoletida og seinere i livet, og er langt viktigere enn noen form for innlært forståelse/kritisk tenkning.

Helge G

Om forslaget til skoleprogrammet

I diskusjonen om Rød Ungdoms skoleprogram er det noen som sier at alle er enige om at vi er for kunnskap - spørsmålet er hva vi skal lære og hvordan. Jeg er enig i at dette er viktig, men jeg synes fortsatt vi er veldig uklare (og uenige?) på hva kunnskap er. Og da blir det vanskelig å komme til enighet nettopp om hvilke krav vi skal stille til hva vi skal lære og hvordan.

HVA SIER SKOLEPROGRAMFORSLAGET?

I forslaget til skoleprogram (landsmøtepapir 4) står det i kapittel 5: "Innholdet i undervisninga - kunnskapen om man vil - er ikke nøytral." Og seinere: "Vi ser altså at kunnskap om virkeligheten avhenger av øynene som ser. Det som er sant for noen, er løgn for andre."

Og enda lenger ned: "Derfor er vi nødt til å stille spørsmålet: "Kunnskap for hvem?" For det som er sannhet, virkelighet, for arbeiderklassen, er ikke nødvendigvis sannhet for borgerskapet. Og omvendt!" Etter mitt syn uttrykker disse utsagnene en mangelfull forståelse av marxismens syn på kunnskap og disse standpunktene gir i virkeligheten viktige "innrømmelser" til borgerskapet. Jeg skal forsøke å forklare hva jeg mener.

BORGERSKAPET HAR INTERESSE AV Å
TILDEKKE VIRKELIGHETEN

En del av tankegangen bak de siterte utsagnene er riktig. Alle under kapitalismen er preget av den private måten å se produksjonen og samfunnet på. De virkelige utviklingslovene er skjult under de ytre framtreddelsesformene. Borgerskapet er spesielt knytta til denne betraktningmåten. I tillegg har borgerskapet objektiv interesse av å opprettholde kapitalismen, skjønnmale den og tildekke de virkelige sammenhengene.

Arbeiderklassen

har derimot objektiv interesse av å avdekke utviklingslovene, bekjempe kapitalismen og kjempe for den sosialistiske revolusjonen. Derfor er det i en viss forstand riktig å snakke om "øynene som ser". Etersom borgerskapet har interesse av å tildekke og arbeiderklassen har interesse av å avdekke vil utgangspunktet være forskjellig. Borgerskapet og arbeiderklassen har motstridende interesser og forskjellig ideologi.

VIRKSLIGHETEN EKSISTERER UAVHENGIG
AV TENKNINGA

Men er det så enkelt som å si at "kunnskap om virkeligheten avhenger av øynene som ser"? Etter mitt syn er det ikke det. Noen har gått så langt at de har hevdet at alt snakk om en "objektiv vitenskap" er en farlig illusjon, ettersom arbeiderklassen og borgerskapet har motsatte mål og ser verden fra helt forskjellige perspektiver. De hevder at det ikke finnes noen felles plattform for bedømmelse av teoriens holdbarhet - og dermed ingen teorier som gjelder ubetinget for alle.

Marxismen er mer "nyansert" enn de som utelukker en objektiv vitenskap. Materialismen slo fast at naturen og virkeligheten eksisterte uavhengig av all filosofi og tenkning. Hvis man er enige om dette blir spørsmålet om tenkninga er i stand til å forstå den virkelige verden - om vi klarer å få fram et riktig speilbilde av virkeligheten i forestillingene og begrepene våre.

Det avgjørende beviset for at også dette var mulig var eksperimenter. Da menneskene greide å bevise sin egen oppfatning - sine egne teorier - om f.eks. en naturprosess, ved å framstille den sjøl i et laboratorium, var det klart at menneskene hadde mulighet til å få kjennskap til den objektive virkeligheten. Til tross for at det ikke finnes en absolutt sannhet, fordi alt er i forandring, var det mulig for menneskene gjennom forskning, vitenskap og praksis å danne seg et korrekt bilde av den objektive virkeligheten.

ENHVER TOLKNING ER IKKE BESTEMT AV KLASSEINTERESSER.

Hvis vi er blitt enige om at virkeligheten eksisterer uavhengig av vår egen tenkning, men at det er mulig å forstå denne virkeligheten, blir spørsmålet om denne forståelsen er avhengig av "øynene som ser".

Marxismen er også mer "nyansert" enn de som hevder at enhver tolkning av samfunnet er bestemt av politiske interesser. F.eks. har borgerskapet fostret store vitenskapsmenn, f.eks. i politisk økonomi (i sin revolusjonære periode) og fysikk.

Marx var en lidenskaplig talsmann for arbeiderklassens interesser, men samtidig var han en talsmann for fri forskning, upartiske og vitenskaplige undersøkelser. Han reagerte skarpt mot de borgerlige økonomene som forfalt til "betalt polemikk i stedet for uegennyttig forskning". Han mente det på basis av forskning var mulig å nå fram til en "objektiv sannhet". En annen sak er at borgerskapet som klasse i dag har interesse av å tildekke de virkelige sammenhengene for å opprettholde sitt klasseherredømme. Det gjør at en forskning som stiller seg i arbeiderklassens tjeneste (dersom den ikke forfaller til dogmatisk "bestillingsforskning") ofte kan gå "dypere" i "jaktten på sannheten". Men også borgerlige vitenskapsmenn (og kvinner) har gjort store oppdagelser.

MARXISMEN BYGGER PÅ "BORGERLIG" VITENSKAP

Derfor bygger marxismen på det ypperste innenfor den borgerlige vitenskapen. De to nye "oppdagelsene" som marxismen gjorde var den materialistiske historieoppfatninga og merverditeorien. Men f.eks. innenfor politisk økonomi, bygde Marx også på borgerlige økonomer som

Ricardo og Smith. Marxismen gikk "dypere" enn den borgerlige vitenskapen. Marxismen erstatta ikke en borgerlig vitenskap med en "arbeiderklasse-vitenskap". Marxismen tok utgangspunkt i vitenskapen, videreutvikla den og skapte en sann teori om den objektive virkeligheten, som borgerskapet enda ikke har motbevist! Man kan si at marxismens styrke ikke består i at den stiller seg på arbeiderklassens side, men at den er den mest avanserte teorien om det kapitalistiske samfunnet og at denne "sannheten" er i arbeiderklassens interesse.

"SANT FOR NOEN - LØGN FOR ANDRE"

Oppdagelsen av kilden til profitten var revolusjonært. Det var en teori som ga arbeiderklassen et skarpt redskap i kampen mot hele det kapitalistiske systemet - nettopp fordi teorien var sann, virkelig og objektiv. Kapitalismens vesen og iboende motsigelser gjør at en sann teori om dette systemet uvilkårlig vil måtte ta stilling for arbeiderklassen - fordi arbeiderklassens frigjøring vil danne grunnlaget for hele menneskehetens frigjøring.

Marxismen står altså på arbeiderklassens side. Men det betyr ikke det samme som at forskjellige standpunkter og framstillinger er likeverdige ("sant for noen - løgn for andre") og gyldige bare ut fra det ene eller andre klasseperspektivet. Borgerskapets teorier er i all hovedsak ufullkomne, uriktige og tilslørende. Marxismen uttrykker det mest sannferdige "speilbilde" av virkeligheten menneskeheten til nå har oppdaget. Samtidig er det viktig å huske på at det finnes framstillinger og teorier innenfor f.eks. fysikk, kjemi, utviklingslæren, matematikk etc. som også utgjør en slik "objektiv sannhet" - og disse teoriene er ikke spesifikt "marxistiske".

RØD UNGDOM MÅ REISE KAMP FOR KUNNSKAP OM VIRKELIGHETEN

Så når Rød Ungdom reiser kamp mot en del av undervisninga i skolen, er det i første rekke fordi undervisninga - i tråd med borgerskapets interesser - bygger på uholdbare, og uvitenskaplige tankebaner, og fordi den fortier sider ved virkeligheten og historia.

Men når undervisninga bygger på vitenskaplige og holdbare teorier (slik det til en stor grad gjøres f.eks. i fag som biologi, matte, fysikk, kjemi, geografi, språk) er vi sjølsagt ikke mot det.

Og her er det jeg mener forslaget til skoleprogram tar feil. Vi som er revolusjonære kan altså holde fram virkeligheten, vitenskapen og sannheten opp mot deler av undervisninga i skolen. I kampen mot borgerlig indoktrinering og borgerlig pensum, er det ikke sånn at vi vil erstatte undervisninga med en "annen sannhet" ("for det som er sannhet, virkelighet for arbeiderklassen, er ikke nødvendigvis sannhet for borgerskapet.") Vi vil kjempe for en undervisning som gir reell kunnskap om virkeligheten, i motsetning til en undervisning der borgerskapet fortier og tildekker sider ved virkeligheten for å skjønne kapitalismen. Etter mitt syn er det derfor feil som forslaget til skoleprogram skriver: "Å stille parola: "Vi skal lære kunnskap." sier derfor svært lite."

Til tross for at det gjenstår en konkret gjennomgang av hvert enkelt fag, for å påvise hvor borgerskapet tildekker og skjønner virkeligheten, gir "kampen for reell kunnskap om virkeligheten" oss en solid plattform for en konkret fagkritikk.

"UTVALGET AV KUNNSKAP"

Forslaget til skoleprogram reiser en viktig diskusjon når de innfører begrepet "utvalg av kunnskap". Det er klart at borgerskapet f.eks. i historie vil velge ut de faktakunnskaper som passer inn i deres presentasjon av historia. Og de enkelt stående fakta vil da sjølsagt kunne være korrekte, selv om helheten til sammen vil utgjøre en fordreining av virkeligheten. Her trenger vi videre diskusjon. Men også mot en slik undervisning vil vi kunne holde fram "sannheten", "den virkelige kunnskapen", fordi tilstrekkelig med (fakta)kunnskaper vil kunne "velte" den helhetspresentasjonen som bygger på et utvalg av faktakunnskaper.

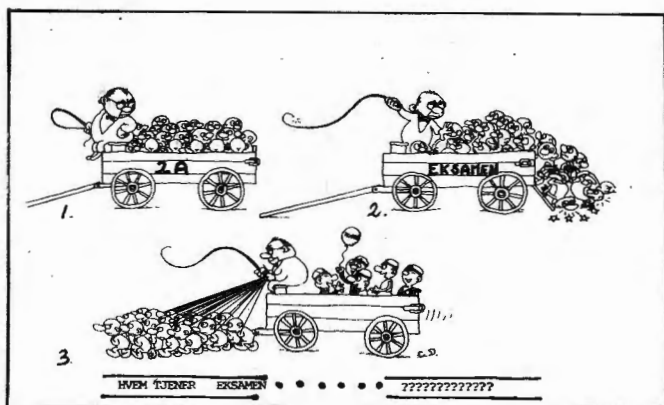
IKKE GI INNØMMELSER TIL BORGER-
SKAPET!

Kampen for kunnskap og sannhet gir oss som er revolusjonære et enormt slagkraftig våpen. Vi gir borgerskapet viktige "innrømmelser" (de har jo rett, ut fra sin egen synsvinkel) hvis vi framstiller det som om "det som er sant for noen, er løgn for andre". Vi skal ikke erstatte borgerskapets "utvalg av kunnskap" med "vårt" utvalg av kunnskap. Vi kjemper for at skolen skal undervise sannheten, de virkelige sammenhengene - gi oss reell kunnskap om virkeligheten.

Borgerskapet har for lenge siden utspilt sin progressive rolle da de kunne bruke sannheten i kamp for sine interesser. Nå må de tildekke virkeligheten for å forsvare sine klasseinteresser. Arbeiderklassen har sannheten på sin side! Eller som Friedrich Engels skriver i "Ludwig Feuerbach":

"..jo mer hensynsløst og fordomsfritt vitenskapen går fram, jo mer er den i samsvar med interessene og strevet til arbeiderne."

Jens

Hør bedre etter – et svar til Bo!

Bo Br har to innlegg i siste nr. av Bolsjevik som kritiserer dem som ønsker at kampen for kunnskap skal få en sentral plass i Rød Ungdoms skoleprogram. Jeg oppfatter at kritikken i første rekke er rettet mot mitt syn slik jeg la det fram i innledninga på fjorårets skolekonferanse. Jeg kan ikke hjelpe for at Piet Heins "Gruk" passer på den debattformen han her legger opp til:

"En yndet form for Polemik består i det probate Trik at dutte folk en Mening paa hvis Vanvid alle kan forstaa!"

Bo skriver i det første innlegget: "Det er blitt hevda at vår skolepolitikk må velge mellom to "linjer" - kunnskap eller opprør!" Og han fortsetter lenger nede: "Det har blitt hevda at "kunnskapslinja" henvender seg til de skoleflinke, til "duksene", til småborgerskapet. Og at "opprørslinja" henvender seg til skoletaperne, de som faller utenfor, til arbeiderklassen, til filleproletariatet. Jeg tror det ville være en tragedie om Rød Ungdom delte seg i to fløyer utfra sånne linjer".

At det ville være en tragedie hvis Rød Ungdom skulle dele seg i to fløyer etter slike linjer bør det ikke være noen uenighet om. Men jeg kan ikke skjønne at noen har konstruert en slik motsigelse mellom kunnskap og opprør.

Jeg har lest innledninga mi fra skolekonferansen omigjen og jeg kan ikke finne noen slik konstrusjon. Tvert imot er det mitt syn at forutsetninga for at opprør skal føre oss nærmere sosialismen er kunnskap. Opprør og kunnskap er nært knytta til hverandre, og bør også være det i vår skolepolitikk. Er det noen andre som har stilt denne motsigelsen mellom kunnskap og opprør?

Jeg kan heller ikke forstå at "kunnskapslinja" skulle henvende seg til "duksene". Tvert imot legger jeg stor vekt i innledningen på at vi må ha en skolepolitikk i arbeiderklassens interesse.

Jeg skrev:

"Og da ser vi også at det er arbeiderklassen det går utover hvis skolen ikke lenger formidler kunnskaper. Borgerskapet får sin kunnskaper uansett, mens arbeiderklassen ikke får det".

Og lenger ned:

Vi ser altså at kravet om rett til utdanning har vært de undertrykte klassenes krav. Kunnskap har vært nødvendig, mens det for borgerskapet har vært farlig. En kunnskapsrik arbeiderklasse er vanskelig å styre, lar seg ikke manipulere så lett av herskerklassens demagogi og til syvende og sist er kunnskap nødvendig for at arbeiderklassen skal ta makta".

Jeg knytter altså kampen for kunnskap sammen med arbeiderklassens kamp for et nytt og bedre samfunn. Lenin understreket også den betydninga allmenn skolegang i de kapitalistiske landa hadde for mulighetèn av en rask oppbygging av sosialismen. Slik jeg ser det er det i dag i borgerskapets interesse å holde arbeiderklassen nede i passivitet, kunnskapsløshet og reformisme. Innafor skoleverket mener jeg at en del av den "radikale ideologien" uttrykker og representerer disse interessene.

Derfor er det i arbeid-
erkllassens interesse å stille krav
om at skolen formidler kunnskap, og
her vil vi komme i motsetning til
endel folk og strømninger innafor
DNA og SV. Bo's utlegning om
hvilken linje som henvender seg til
hvilken klasse blir for meg menings-
løs. Både kampen for kunnskap og
kampen for opprør mot kapitalismen
er i arbeiderklassens interesse.
Borgerskapet er mot at arbeider-
klassen tilegner seg kunnskap og
innsikt, og de er sjølsagt mot at
arbeiderklassen gjør opprør og
bygger sosialismen. Kan vi ikke bli
enige om dette, Bo?

I det andre innlegget sitt i siste
nummer av Bolsjevikk skriver Bo:

"En ny linje skal introduseres i
Rød Ungdom. Nå skal vår skole-
politikk bygges utfra "kampen for
kunnskap". Hva gjør man da? Jo, man
dunker ensidig ut en linje og legger
til at dette er et oppgjør med en
gammel feilaktig linje som må
korrigeres.

Denne linja kalles kunnskapsforakt.
"Denne skumle og feilaktige linja
hadde sitt høydepunkt under karakter-
kampanja for fem år siden, men er
aldri tatt et oppgjør med!!!"

Et skikkelig skrekkelig eksempel
holdes frem: Røde Garde nr.10/77,
som hadde følgende forsideoverskrift:
"Hva skal jeg med karakterer i bota-
nikk, når jeg skal bli sjømann?"
Underforstått: Hva skal jeg med
botanikk når jeg skal bli sjømann,
sier vi idag, når vi skal polemisere
mot kunnskapsforakten."

Uttalelsene "denne skumle og...etc."
(understreket av meg over) er satt
i hermetegn(""). Vanligvis bruker
man hermetegn når man siterer fra
noen. Hvem er det du siterer Bo?
Jeg har enda ikke sett at de som
ønsker å reise kampen for kunnskap
har sagt, skrevet, eller mener dette.

For min egen del var hovedpoenget
i innledinga om "Kunnskap i skolen"
å polemisere mot sosialdemokratenes
(altså ikke Rød Ungdoms tidligere
linje!) skolepolitikk. Jeg påviste
at denne politikken tjener borger-
skapets interesser- ikke arbeider-
klassens. Hvorfor skriver du ikke
det Bo?

Jeg tror diskusjonene rundt Rød
Ungdoms skoleprogram er viktige.
Jeg tror vi kan komme fram til
enighet. Men forutsetninga er at vi
ikke tillegger hverandre stand-
punkter vi ikke har. Søk sannhet
fra fakta!

Bj. /

Sett av uka 17. & 24. juli. Gudbrandsdalen Folkehøyskole er leid, og Rød Ungdom skal arrangere sin landsleir nummer 2 i Gudbrandsdalen. I fjor samla vi over 120 stykker til å diskutere politisk økonomi, Reagens USA, og en masse seminarer. Vi knytta kontakter til mange steder i landet, tok i bruk elva, dalen og hadde avslutningsfest med Oslo XI. Det var en leir som skulle gi mersmak. Vi trenger en landsleir som utvikler oss politisk og knytter oss sammen. Derfor er det viktig at du allerede nå setter av siste uka i juli.

PROGRAMMET

Vi har enda ikke bestemt hovedemnene til leiren. Men vi har en del forslag. Dere må kommentere forslagene og eventuelt komme med andre. Kom med forslag på seminar også.

SOVJET

Kapitalisme eller sosialisme eller noe annet? Hva vet vi egentlig om dette landet som truer verdensfreden? Hvordan passer det inn i defenisjonen på kapitalisme, Hvor mye bruker de egentlig på militæret? Blir alle progressive satt inn pga. sine meninger? Hvilken innflytelse har Sovjet på verden i dag? Lær mer om, og diskuter Sovjet i dag.

VALGET - 83

Vi i Rød Ungdom har jobbet mye internt. Gjennom diskusjonen om valget kan vi komme ut med politikken.

Vi kan bruke mimespill, stands osv. for å kunne få til en bra ekstern høst. Valget kommer til å prege skolene, jobben og avisene fra mai-måned. Sommerleiren kan gjøre oss i stand til å utnytte dette fullt ut.

IMPERIALISMEN - 3.VERDEN TEORIEN

I mange år har vi slitt med kapitalismens bevegelseslover. Men kapitalismens høyeste stadium er imperialismen. Hva kjennetegner den? Hvordan deler imperialistiske land verda seg imellom? Hvorfor fører den til at 3.verden lever på mindre enn eksistensminimum, og at verden forøvrig er på randen av verdenskrig? Er 3. verden teorien en anvendelig teori på dagens verden?

SOSIALISME

Vi begynner å kjenne kapitalismens grunnleggende motsigelser. I landsmøtekampanja skal vi komme et steg videre i å beskrive det samfunnsystem som skal avløse den - sosialismen. Sommerleiren kan brukes til å utdype dette, hvordan hindre kontrarevolusjon, må vi ha planøkonomi, hvordan blir norsk sosialisme?

KRISA

Det er kanskje greit å forstå lovene til kapitalismen. Men hvordan bruke dem på verden i dag? Hva slags krise har vi i dag? Hvordan kjempe mot den? Mot arbeidsløshet, bedriftsnedleggelse, passivering og nedskjæringer.

Kom med forslag. Vi tar sikte på to hovedemner + seminarer.

I tillegg blir det sjølsagt idrett, sketsjer, fester, bading i elva og alt som hører med.

Vi lover deg ikke seks dager med sol som i fjor, men vi lover at vi skal gjøre alt for at vi i år igjen kan reise hjem fra en leir vi har lært mye på, der vi har truffet mange nye, og hatt ferie,- en bra leir.

Ta sommerleir opp i laga, send inn forslag på hovedemner og seminar og sett av leiruka nå!

Sommarleiransvarlig 82/83.

RØD UNGDOM

